

Sygn. akt I Ca 244/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wiesław Zachara
Sędziowie:	SSO Mariusz Sadecki SSO Marek Syrek (sprawozdawca)
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Paweł Chrabąszcz

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2017 r. w Tarnowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko P. W. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 13 marca 2017 r., sygn. akt I C 326/17

1. **oddala apelację;**
2. **odstępuje od obciążania pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt: I Ca 244/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 12 września 2017r.

Strona powodowa (...) Bank S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego P. W. (1) kwoty 12.498,29 zł wraz z kosztami postępowania.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniono żądanie powoda w całości.

Od nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw wnosząc o ponowne rozstrzygnięcie sprawy, a następnie o rozłożenie świadczenia na raty oraz umorzenie kosztów procesu. Pozwany umotywował swój wniosek trudną sytuacją finansową i osobistą.

Wyrokiem z dnia 13 marca 2017 r. Sąd Rejonowy w Tarnowie zasądził od pozwanego P. W. (1) na rzecz strony powodowej (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 12.498,29 zł oraz kwotę 220,01 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok ten zapadł w następujących ustaleniach faktycznych.

W dniu 4 lutego 2015 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. i pozwany P. W. (1) zawarli umowę kredytu gotówkowego, na podstawie której Bank udzielił pozwanemu kredytu w wysokości 14.877,83 zł. Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kredytu wraz z odsetkami, kosztami ubezpieczenia i opłatą za obsługę kredytu w 48 miesięcznych ratach do 5 dnia każdego następującego po sobie miesiąca. W przypadku opóźnienia w terminowej spłacie poszczególnych rat, Bank pobierać miał, począwszy od dnia następującego po terminie płatności wynikającego z harmonogramu spłat, podwyższone odsetki w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP.

Następnie ustalono, że Bank zawiadomił pozwanego o wypowiedzeniu umowy, poinformował nadto o przysługującym kredytodawcy prawie przekazania danych kredytobiorcy podmiotom zajmującym się gromadzeniem i przetwarzaniem danych osób nieterminowo regulujących swoje zobowiązania.

Sąd Rejonowy ustalił ponadto, że stan zadłużenia pozwanego P. W. (1) z tytułu powyższej umowy kredytowej na dzień 26 lipca 2016 roku przedstawiał się następująco:

- kapitał – 12.070,97 zł.,
- odsetki umowne za okres korzystania z kapitału za okres od dnia 7 grudnia 2015 roku do dnia 16 czerwca 2106 roku – 212,01 zł.,
- odsetki za opóźnienie naliczane od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 7 grudnia 2015 roku do 26 lipca 2016 roku – 212,15 zł.,
- opłaty – 3,16 zł.

W tak poczynionych ustaleniach faktycznych, Sąd Rejonowy uznał, że pozwany nie wywiązał się należycie z zaciągniętego zobowiązania. W tej sytuacji pozwanego obciąża obowiązek zapłaty kredytodawcy pozostałej należności głównej w kwocie 12.070,97 zł, odsetek kapitałowych w wysokości 212,01 zł., odsetek z tytułu opóźnienia w wysokości 212,15 zł oraz koszty związane z doręczeniem pozwanemu m.in. oświadczenia Banku o wypowiedzeniu umowy w kwocie 3,16 zł.

Ponadto Sąd Rejonowy nie przychylił się do zgłoszonego przez pozwanego w sprzeciwie wniosku o rozłożenie należności na raty.

Od powyższego orzeczenia apelację złożył pozwany P. W. (1). Z treści pisma stanowiącego środek zaskarżenia wyroku, a także dalszych pism procesowych pozwanego wynika, że zaskarżył on wyrok Sądu Rejonowego w całości i domagał się zmiany wyroku poprzez rozłożenie zadłużenia na raty.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o odrzucenie apelacji pozwanego z uwagi na brak wskazania od jakiego orzeczenia został wniesiony środek zaskarżenia, ewentualnie o oddalenie apelacji pozwanego w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za postępowanie drugoinstancyjne.

W toku postępowania apelacyjnego pozwany oświadczył, że utrzymuje się z renty w kwocie 684 zł netto miesięcznie, ma zadłużenie u różnych wierzycieli w łącznej kwocie 20.000 zł, toczą się przeciwko niemu dwie sprawy egzekucyjne. Pozwany nie potrafił wskazać kwoty miesięcznej raty, jaką mógłby miesięcznie regulować.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Na wstępie wskazać należy, że wszelkie ustalenia stanu faktycznego są w niniejszej sprawie pełne i prawidłowe, stąd też mogące stanowić wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia w sprawie. Istotę postępowania apelacyjnego dobrze oddaje bowiem teza orzeczenia Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 1935 r., C III 479/34 (OSN 1935, poz. 496), że postępowanie apelacyjne jest merytorycznym sądzeniem sprawy, wyrok sądu odwoławczego więc musi się opierać na jego własnych i samoistnych ustaleniach zarówno faktycznych, jak i prawnych, choćby przez odpowiednio jasne stwierdzenie, że sąd odwoławczy przyjmuje ustalenia i poglądy prawne sądu I-ej instancji jako własne.

Mając zatem na uwadze, że Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, prawidłowo ocenił zebrane dowody i na ich podstawie dokonał właściwych ustaleń faktycznych, Sąd Okręgowy zaakceptował te ustalenia w całości i przyjął je za własne, stwierdzając równocześnie, że zaskarżone orzeczenie jest do nich adekwatne i odpowiada przepisom prawa. Nadto na pełną aprobatę zasługuje przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena prawna zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Środek odwoławczy pozwanego nie zawierał żadnych sprecyzowanych zarzutów w stosunku do orzeczenia wydanego przez Sąd I instancji. Dopiero dalsze pismo procesowe oraz oświadczenie pozwanego złożone w trakcie przewodu sądowego pozwoliły na wyprowadzenie wniosku, że pozwany zarzucał Sądowi I instancji nie rozłożenie na raty zasądzzonego świadczenia. Wysokość zadłużenia nie była przez niego kwestionowana.

Odnosząc się do całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie należało jednakże uznać, że nie ma podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez zastosowanie art. 320 k.p.c. i rozłożenie na raty należności zasądzonych wyrokiem. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu, w szczególnie uzasadnionych przypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzony świadczenie. Rozłożenie to może mieć jednakże miejsce tylko w sytuacji, w której istnieją okoliczności przemawiające za tym, że strona będzie to świadczenie regulować zgodnie z zaproponowanym jej systemem ratalnym. Rozłożenie na raty świadczenia jest racjonalne wówczas, gdy dłużnik wykaże, że dysponuje środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób ekonomicznie odczuwalny przez wierzyciela (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 27.04.2016r. I ACa 72/16). Ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana przeciwko ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Dlatego też rozłożenie zasądzonych świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. Jak to zaś wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, brak jest podstaw do uznania, że nawet rozłożenie na raty długu, spowoduje, że pozwany będzie go regulował. Sam pozwany zresztą nie umiał wskazać kwoty miesięcznej, którą mógłby regulować. Tym samym zastosowanie instytucji rozłożenia na raty zasądzonych kwoty jest niezasadne, co prowadzi do wniosku o konieczności oddalenia złożonej apelacji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono po myśli art. 102 k.p.c. nie obciążając nimi pozwanego. należało bowiem uznać, że jego trudna sytuacja materialna i zdrowotna stanowi przesłankę wypadku szczególnie uzasadnionego, o której powołany przepis stanowi.